

sebeVRAHŮda

Jaro 2004

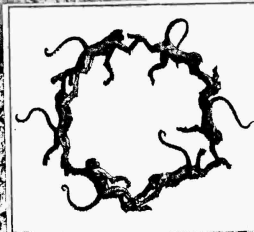
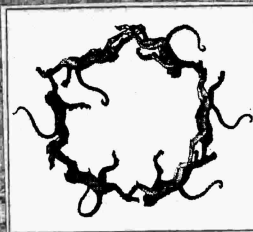
!!!!PRŮC S BANDOU HAJZLÁ!!!!

Pozor! Konečně je třeba pronést různé FUCK! a odsoudit tu sebranku okolo Vraha za její početné smrtelné hříchy a další zločiny proti lidskosti. Ano, nastal čas říci zcela otevřeně a jasně, je to nesnášlivá, do sebe zahledená chůška, která nádvíjí lidem do sprábků, nikoho nevěme do party a ještě ke všemu požaduje na abekcích neslydlat vysoké vstupné. Všechna poctivá, spoluprací s Vrahem nezkompromitovaná číra, dready i další modely proto využíváme, organizujte demonstrace, pište petice, dít šitve pomlvy - at tenhle věd na listém žele pínku, konečně zmizí !!!!!!!!!!!!!!! ZE SVĚTA !!!!!!!!!!!!!!!

Tenhle odstavec se měl původně objevit už v minulém čísle Vrahůdy, jenže se Zajícovi kamsi zatoulal... Šlo o reakci na vygradovanou serku bouřek ve sklenicích piva ramenatých zvanilů s hubou přetékající pomluvama (mimočodem: když jsme se v rámci festáku letos v létě pokusili uspořádat sezení, na kterém by nám lidé mohli do ochť fíct věci, které se jim na naší práci nelíbí, ejhle - NIKDO z těch radikálních kritiků se neukázal... proč? protože jsou to jen ubohoučící pomlouváci, kterým dělá ohromně dobře občas si ze svého bezpečíka do něčeho beztržestně kopnout). Už bych se k tomu nevracel, nebyt předposledního koncertu. Po dlouhé době se při něm objevila na Vrahounských prknech INNOXIA CORPORATION - tentokrát v nové sestavě, bez Brúse (dříve zpěv) a s Prudým (v současné sestavě kytara a zpěv). A byl to právě Průdy, kdo se v jednom ze svých proslovů mezi písněmi otfel o vstupné - zdálo se mu příliš vysoké (jak se k tomu stavi zbytek kapely neví; nehodlan házet všechny do jednoho pytle). Ach jo! Lidem, kteří chodí na Vraha děla, jistě nemusím připomínat, jak to ještě donedávna s vlezem vypadalo. Neustále jsme se snažili držet ho co nejníž, protože považujeme za důležité, aby zdejší koncerty byly dostupné i těm, kteří na tom nejsou s penězi bůhvíjak. Žel -koncem minulého roku jsme od člověka, jež nám budovu Vraha pronajímá, dostali velmi neradostné vyústování - a zjistili jsme, že vezíme až po úst v dluzích (snad jen pro zajímavost: dosahují hladiny několika desítek tisíc). Odpusťte, ale pokaždé, když si vzpomenu na hádkování o pár kaček, zvedá se ve mně vztek a furt se musím kontrolovat, abych zůstal věčný, i když mě na jazyku svrbí... ale ne. Zeela v klidu bych rád doporučil všem, kterým to u nás připadá drahé, aby prostě nechodili. Naopak choj poděkovat všem návštěvníkům, kteří nás svými návštěvami (čli i vstupným, co cálnou) podporovali a podporují. A opravdu BIG DÍK choj poslat všem organizátorům benevolentních akcí na naši podporu!!! Prachy od vás nám doslova na poslední chvíli pomohly udržet Vrahouna při životě. Ale nejde jen o peníze - každý takový čin nás taky hrubým způsobem nabudil, což je, obzvlášť uprostřed všech těch pomlouváckých sraček, prostě neocenitelné.

Na závěr ještě vzkaz pro Průdyho: můj milý, než zas přitěš něco plácněš, zkus si nejdřív ověřit, jestli opravdu víš, o čem mluvíš. Není třeba špatně zeptat se někoho informovaného. Takto to totiž vypadá, že nás i Ty máš za hajzliky, co si na koncertech mastí kapsy. Vážně si to myslíš? Nebo že by ses jen chtěl tímhle trapným způsobem zavděčit fanouškům, kteří mají problém pusit chlap u vstupu, ovšem v nálevně bez mrknutí oka prokali za večer dvojnásobek? Ať už je to jak chce, pachur zůstává...

-ctib-, únor 2004

VRAH!

Slovo, které naháňa husiu kožu vo večerných správkách, v novinách atď. Zahŕňa mnoho podob. V tej poslednej už viac ako dva roky tzv. vojnu proti terorizmu. No a čuduj sa svete, vojna proti terorizmu-VRAH-ovi dorazila i do európy, Čiech a aj na náš/váš VRAH.

Má to ale jeden háčik, nášho vraha neprenasledujú tisíce po zuby ozbrojených vojakov z celého sveta, ale my sami. Našou najväčšou zbraňou sú mnohokrát neopodstatnené a zbytočné prekŕčené slová, ktoré dokážu spôsobiť na VRAH-ovi väčšie škody ako zbrane hromadného ničenia. Nechcem tu poukazovať na nosičov zbraní, ale spomaniem aspon neaké z týchto zbraní.

Najviac prenasledovaní - tak ako v každej vojne sú vodcovia, ktorí sa chodí najesť a napit' za peniaze poddaných, ktoré zaplatili krutou 80 korunovou daňou, niekedy dokonca dva, či trikrát mesačne. No a keď príde dane zaplatiť menší poddaných, tak sa vodcovia z VRAH-a dohodnú, že z ich štandardu sa nesmie nič znížiť a tak zvýšia dane na 100 korún, čo je už asi naozaj veľká odvaha. Poddani sa začnú búriť a tak vo vojne proti terorizmu začnú používať samovražedné útoky. Veď nebudú predsa platiť vyššie dane na rozpadajúcu sa a zatekajúcu vilu, ktorú majú, platiť vodcovia

Napokon veď my sme tí, čo volajú na svoje obžieračky diktátorov od fínska, austrálie atď. Až po koniec sveta. Takže keď si ich pozoveme a skromne ich v tej našej vile pohostíme, predsa to nebudú platiť poddani, ktorí prišli iba sa pozrieť jako tí iní diktátory vypadajú čo hovoria. Nebudú prispievat na cestu, ktorú k nám merali, čo veď zabra idú na návštevu k ďalším diktátorom 400 či viac kilometrov.

Napokon veď vodcovia minali viacej peňazi než si na chod vily vybrali na daniach a tak museli prisť vodcovia, ktorí robia taktiež vo svojich vilách podobné pitky a obžieračky pre diktátory jako vládcovia z VRAH-a, aby finančne pomohli, lebo už nechceli viacej zvyšovať už tak napätú situáciu medzi VRAH-om a poddanými.

Ja len verím, že ty si jedným z tých, ktorí nosia vraha v sebe.

Strapaty

ZDAR.

Hláší se jeden týpek, kterému začaly koncerty lézt na nervy.

Myslím, že nejsem sám. Je nás hodně, co šeptají své protesty, ale i pomluvy. Právě my jsme byli kdysi VRAHEM vyzváni, abychom přišli za ním a stali se spolupachatelí. Proběhla na toto téma předem ohlášená veřejná debata na SVOBODNÝCH DUŠÍCH. No debata.... U ohnístě kde se konala sice sedělo 15-20 lidí, ale zase ti samí. Ti co se nebojí, nebo ti co něco dělají. Takže po úvodní, myslím, Ctibové řeči, tam nepadla žádná útočná, nebo provokující myšlenka z opačného tábora. A takoví lidé na DUŠÍCH byli. Skutečně i o té debatě věděli. Ale oni, že se ná to můžou vyprat..... a vši kde jim tečou peníze? No za ty jejich obědy a pivo v putykách! Krásný příklad z praxe. STYLE.

A mě koncerty furt lezou na nervy. Stejně jako neupřímnost. Jako by šlo hlavně o to, kdo nanese víc sraček. VRAH se nejen proto pro mě stal skutečnou školou.

Stojíš u vstupu, je nával. Každý druhý se rozkřikuje, že vstupné je moc drahé, třetí smlouvá. A to přesto, že VRAH je mnohdy jediné místo na sever od Brna, kde kapela hraje. Tihle lidé si absolutně neuvědomují, nebo na to serou, že za 1. Auta nejedzí na vodu, ale benzín.

Za 2. Kapely to jsou především lidi. A pokud je nechceš považovat jen za nějaké poskoky, měl bys počítat i s tím že vybrané peníze patří i jim a nezřídka i většina.

Za 3. Nájemné na VRAHU je i s elektrickou vydrůuských 10 000 měsíčně, v zimě i víc.

Za 4. Lidé, kteří VRAHA provozují to dělají bez nároku na jakoukoli mzdu. Mají jen právní a finanční odpovědnost za případný průšvih.

Ale zůstaňme u brány VRAHA. Jak se tak blíží půlnoc mnozí se vykřikují typu: „Už hrály dvě kapely, jak to, že je to tak drahé?“

Ty musím znovu a znovu odbývat: „Kvůli těm co chodí vychcané pozdě.“ Promiňte ti, kteří to neděláte schválně.

Po bouřlivých debatách VRAHŮ jsme se nakonec rozhodli vybírat stejně po celou dobu koncertu, až zhruba do poslední čtvrtiny závěrečné

kapely. Proč? Protože lidi se rychle učí. Sedí na Harcovně, nebo jinde, požívají si, co už hrálo, anebo odhadem kolem 11 hodin zajdou na hlavního skokana večera fekněme za 40 kaček. Běžné se třeba o půl dvanácté na VRAH přihnulo 20 lidí s nárokem na slevu. A my jsme pak stáli a divili se, kde jsou prachy po tolika lidech. Přitom VRAH musí platit řeb, kde ber.

Zrušili jsme slevy a zlepislo se to. Mrchopěvci měli utrhum. Ale dostali důvod vyzpěvovat o zlodějině.

Násilnický, demontní opruz v podání Zbyska a Rohlika je jen trešinkou na dotru celého vstupu. Jen když si vzpomenu jak poslušně a s respektem nezapomenou šéfkům v hospodě zaplatit účet. Děkuji pane šéf. Aby mohli venku, nebo hned u stolu někomu natáhnout....

Ani se mi nechce rozčilovat nad těmi co s tebou chcou záměrně vydrbat tím, že projdou, nebo se jdou „jen podívat“ a už se nevrátí. Po tom všem hledáš důvěru k lidem těžko, a poctivec často trpce nese, když mu nevěříš.

Pal to voda.... Jsme snad nejlevnější klub široko daleko. Kvůli tomu smrdíme kačkou (ne kvůli tomu, co zpíval Mrchopěvci, totiž že jsme si někde prošustřovali 40 000.)

Jsem pro zvednutí ceny. Byly tu i nápady s klubovými kartami. Postavit ke vchodu dvě gorily a smlouvatí a hulvátsvi lidi by bylo to tam. Takže tohle chcete?

Díky Mrchopěvcům se mi o něco víc vybarvil svět. Poznás, kdo je co zač. Ty mám v patě.

Co mě, ale skutečně udivilo, jaká masa lidí po svém pochopila místo svobody VRAH. VRAH byl zamýšlený, a pro mnohé se skutečně stal, jako místo seberealizace, tvorby, ale i kontaktu. Kontaktů s lidmi a myšlenkami, který by bez VRAHA měl určitě složitější cestu.

Aleli! Masa těch co je frustrována tlakem, fekněme civilního světa, v běžném životě trpné, ale disciplinované dodržuje bez problémů limity vynucené, nebo jen naznačené společnosti, VRAH pochopila jako místo, kde se těmto limitům můžou pomstít. Udělali si z něj fackovacího panáka.

Chápu ho jako Hodinu nenávisti z Orwellova románu 1984. Chceš fízla, ale JA, JA nejsem fízli.

Sere te fotr, sere tě, že jsi fotr, sere tě ouřada, bezmoc? Mimochodem, jestli by takhle měla vypadat moc bezmocných, stanu se nihilistou (i když asi jsem). Přitom celý VRAH je o moci bezmocných. Právě o lidech, kteří nechtějí trpné a disciplinované ohýbat hřbet. Je to o spojení těch, co nemají ani vliv mocipánů, ani prachy mafiantů. Je to bublina svobody, duchovně nezávislá na tom, co běžného člověku nabízí okolní politická, konzumní a zábavní mašinerie. Je to velká možnost, jak dostat sebe sama z izolace pasivního světa. Jak spojit svou energii a vytvářet osobitou cestu mimo šablonu nekonfliktnosti a sterility.

No po tom všem nemůžu zapomenout na lidi (nejen) odjinud, kteří sami od sebe přichází s nápady a pomocí. I kdyby z těch projektů, co jste udělali a děláte na konec nebyla ani kačka, vědomí toho že nejsi sám za to stojí. TOTO JE MOC BEZMOCNÝCH!

P.S. Řekl jsem, že VRAH je pro mě školou, ale na něco jsem zapomněl. Zapomněl jsem na to, že mi vlastně nastavil zrcadlo. Nejsem až zas tak jiný, jako ty desítky lidí co potkám za večer, ale když si člověk namoří rypáček tak mnohé věci začnou docházet. Já dělám spoustu kokotin. Mnozí netuší jak mnoho mají společného, než se kouknou do zrcadla. Mně zrcadlo nastavuje VRAH.

Kavan

„Zradil jsem tě.“ řekl bez úvodu.

„Zradil jsem tě.“ opakoval jako ovčena.

Znovu na něj pohlédl s nevolí.

„Někdy,“ pokračovala, „člověku pohrozí něčím, čemu se nedokáže postavit, na co ani nedokáže pomyslet. A potom člověk řekne „Nedělejte to mně, udělejte to někomu jinému, udělejte to tomu a tomu.“ Později může třeba předstírat, že to byl jenom úsměv, že to řekl jen proto, aby toho nechali, a že to doopravdy nemyslel. Jenže to není pravda. Ve chvíli, kdy se to děje, to člověk myslí vážně. Myslí si, že existuje jiný způsob, jak se zachránit. Chce, aby se to stalo tomu druhému. Čerta starého mu záleží na tom, jak bude ten druhý trpět. Myslí jen na sebe.“

„Myslí jen na sebe,“ přitkal.

„A pak už k tomu druhému necítí to, co předtím.“

„Ne,“ řekl, „cítí to, co předtím.“

(G. Orwell, 1984)

K čemu je potřeba dalších slov? Snad asi k vyburcování těch zbylých, kteří ještě neztratili instinkty. Co minim instinktem?

Asi chuť přemýšlet. A to přemýšlet nezávisle a nezaújatě na dogmatech doby, škol, učitelů a situací. Neboť to jest důležitě. Svrchované.

Každé slovo má váhu, pokud jest podepřeno pravdou, a to pravdou poctivého prožívání skutečnosti. Nemají váhu slova, podepřená a podpíraná rameny davu – té velmi oblíbené masky, kterou oblékají všichni úspěšní a skuteční profesionálové.

Jaká jest chuť k samostatnému myšlení a prožívání? Velmi malá. Vždyť hmatatelným důkazem pro toto tvrzení mohou být všechny ty stars a autority, jež nám staví mantinely. Nemíním tím Michaela Jacksona nebo Madonnu či Karla Gotta. Koho tedy?

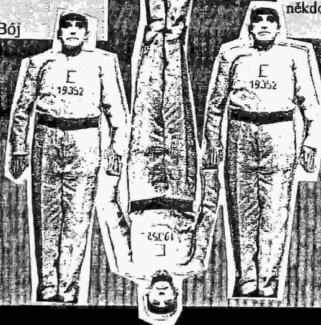
Třebas kapely, které kopírují teď tak populární Tragedy.

Je to fakt super punk, koupit silný lampový zesilovač, otočit gain na 8 a volume na 9, nechat se unášet hlukem a vlnou a utopit vokál na minimální úrovni, tak jak to „oni“ hrají a donekonečna opakovat smrt. Ne mou smrt, tu cizí, kterou jsme obklopeni.

Jo, už Gyuernica y Luno zpívala v písni x minut (nevím teď kolik jich bylo) jak tahle hudební hardcorovo-punková branže je prolezlá slrz naskrz trendama, stejně jako mládež čtoucí Bravo či Spy. Všichni navlečení do triček oblíbených kapel, čipy v mozku nastavené podle modelu jebu celou Evropu*, pardon zapomněl jsem, tomuhle se říká „správná fak jů imidž“. Cely ten pochybný plátek Move your ass, co se v Rožnově zavedl pod názvem Sežer svého psa (díky Grizzly), kde se nedoče človek nic zajímavého, jen získá dojem, že undergroundová konjunktura je v plném proudu, že správní hoši a dívky se oblečou nejlépe v Bulldočině a všechno je na nejlepší cestě do rockového ráje. (Ale jak se praví v klasice: do rockového ráje je cesta daleká, cesta vede přes rakev a rakev nečeká.) Podle mně je vseč: no v riadnej riti.

Sakra, já chci slyšet zpívat skřivánka nad jarním polem. Vlastně, kdo z nás pozná drozda či špačka v jarním sadě? Chci slyšet zpívat vaše srdce a nevěřím tomu, že všechna znějí stejně. Tohle odmítám přijmout. Jakto že se nám v tuto chvíli líbí jen tohle? Proč neposloucháme svou historii? Proč netvofime budoucnost? Protože se nám to omrzelo? Bibost. Jsme TV děti, které potřebují stále nové stimuly slasti a zábavy, aby nás to nepřestalo bavit. Abychom se nedali na jiný styl života, abychom se ujistili, že cítí smrt má větší váhu nežli ta naše. Proč tomu tak je, nevím. Zpívejte o své duši. Vydejte zprávu o sobě samých. Máte srdce, abyste cítili. Máte jazyk a mozek, abyste formulovali. A znáte jazyk svých matek, abyste to všechno uvedli v život. Nenechtejme mne zpívat tento refrén: „vše co máš, dáš teď nám, vyšumi...vyšumi...vyšumi...“

Kůl Bój

sebeVrahěda

jaro 2004

strana 3

Hurá, Zaje mě oznámil, že bude další Vrahěda. Po tom co jsme si vyřkali, že můj sloupek do minulě V. někde opustil tento svět jsem rád, že se teď můžu vyjádřit. Škoda, že nespasil světlo papíru, byl dost ostrý a pro pár existencí přímo nestavitelný. Hehe.

Takže jedna věc co mi lita na mysli z minulě V. je člunek na poslední straně. Že jsme přišli o zkušebnu vědí asi všichni. Nejvíce asi obyvatele okolí nádrů v Huguých. Mají klid. Hehe. Kubec to napsal obstojně. Občas čumím co všechno si pamatuje. Ale co mi fakt sedlo až z toho zamrzalo, jsou poslední tři odstavce a ten třetí od konce jsem si musel přečíst dokonce několikrát. Kubec fakt paráda!

Jednu jedovatou slinku bych si flustnul na papír. Co teď? provádí klerofanatik Jirka Bush a jeho parta je fakt silně kafe. Nebudu to rozebírat, všichni vědí co mám na mysli. Co jsou schopni ve jménu „demokracie“ a „bezpečnosti“ /spis vlastních zájmů/ natropit nejen na svojem území, už začíná být neúnosné. Četl jsem názor, ze kterého vyplynula zajímavá pointa. Že vlastně útokem na dvojjata chtěli „turbani“ /mimořádně stejní náboženští fanatici jako ti z Bílého domu/ docílit tohoto stavu. Toho amerického běšného a vidění teroru za každým rohem. Jestli tohle chtěli, tak se jim to podařilo fakt perfektně. Jen si začíná co nás ještě čeká, co ještě s posvěcením boha vymyslí Jirka a jeho parta.

Měl bych pro něho výrobný nápad. Co takhle z půlky obyvatele tzv. bohatého severu /ten zbytek je stejně mimo/ udlát fyzly. Proč? No mohla by tu druhou půlku hlídat, kontrolovat, špechovat. Konečně by byl klid. Každý by měl svého fyzla....

Ono zase tak těžké to nebude, vládnout takovému pobožnému stádu. Myslím teď na víc jak 80% obyvatele USA, kteří věří, že všechno stvořil Bůh. To je slava!

Aááá hop!Teď zapomenu na svůj vztek a chvíli o něčem jiném.

Je zima. Letos vcelku povedená Aspoň teda u nás kousek od Vizovic. Když mě okolnosti nutí sjet dolů do města, záhy se pocit z pěkné zimy za přispění břechky mění spíš v hnus. Ale tady nahoré mě to baví. Miluju tu pohodu, venku snih, sjíždím si muziku, dám si prda, dva, tři. K tomu si listuju v bookletu a čtu si texty, mezí písňama praskání dřeva v kamnech. Samozřejmě dobrý čas. Venku skoro žádná civilizace a když, tak jen lehce. Nefovno mi pod oknama fara ani neblíkají reklamy... Když se chci vyvětrat vezmu sebou naši Žofku /fenku/ ven a nemusím mít strach, že ji něco přejede zvláště teď, když očekává rodinku.

Mám z tak pěkné zimy, z toho bílého království, podobný pocit jako když jsem byl malý smrad. Pamatuješ taky? Prostě názeř! V koutku duše se už těším jak se na jaře budu rýpat ve hlině...No a na závěr si stejně jako jeden týpek přede mnou vymastím "Top Ten"

- Bez pořadí.
- GUYANA PUNCH LINE-Direct action lp
- LOST-Strach lp
- REAGAN YOUTH-For...god and country lp
- DEBRIS-Ten2 lp
- SUBMISSION HOLD-Sackloth and... lp
- CO-CA-Ku prospěchu... lp
- P.A.I.N.-Our universe... lp
- INNER CONFLICT-s/t lp
- VOORHEES-Spilling blood... lp
- UID-Jaro,peklo,podzím...

Mezi tím než jsem to psaní poslal Žofka porodila pět štěnat. Je to 4:1 pro baby. Všichni jsou v pořádku. Takže kdyby jste někdo chtěl štěně kapesního psa tak se mi ozvěte!

Howgl Loch

Tak moc stejní

Submissives 97 fakt dobrý; kapela spleená pánama z Poison Idea a MDC. Takže mix téchle dvou part. Výbornej zvuk alá Poisa a typický MDC vokál, který podtrhává překvapivou a vídnou melodiku skladeb. Velmi vhodné pro starší a pokročilé. No jo; Kubeč holt ví, co nám podstrčí. Ostatně jestli to vyjde mohli by jsme se všichni právě živých MDC dočkat u nás na Vrahu někdy v létě. Jestli ovšem tohle místo v té době nebude fikat pane už někomu úplně jiným.

Ovšem nepodceňovat. Možná, že lidem konečně dojde, díky nějakým osvicení, že VRAH jako paširma má cenu tak psího hovna, naproti tomu je jako koncertní prostor naprosto k nezaplacení. Ale o penězích já mluvit nechci a taky nebudu.

Stejně je to sranda vidět největší „rockery“ z VRAHa, kde se ventilují ze svých mindráků, zraněných dušiček, pokrouceného dětství a méněcennosti, rozjebáváním flašek a jiných příhodných objektů (cedule, zastávky atd.), jak se poslušně předtím posilují pivem v hospodě, kde by si netroufli nahlas ani zapřít. Snad je jim VRAH jako druhá máma, kde si chodí, pravda trochu nevybíravě, vyliávat své bolavá srdíčka. Takže si tady vylizujeme dojby vašich fotičků, učitelů a jiných malých či větších tyranů. Ale i altermatka má jen jeden žaludek a jedny nervy.

Možná by bylo tedy lepší, postavit se konečně na obě nohy, nejlépe své vlastní a vykročit směrem, kde se člověk nemusí mstit svým rodičům, škole, sousedům, kámošovi a sám sobě. Z vlastní zkušenosti musím ovšem upozornit, že je to cíl velmi obtížný a téměř nekonečný, ale funkční a osvobozující.

Z mé komůrky na VRAHu je totiž velmi patrné, že osazenstvo zdejších akcí trpí silně nedůvěrou v sebe sama a absenci vnitřní svobody. Proto tolik hluku, křiku, proto tolik chlástu, proto tolik destrukce a násilíčka. Až by se z toho jednomu chtělo bjejt.

Na jednom z posledních koncertů už jsem to nevydržel a ušel. Věděl jsem, že mám pouze dvě možnosti jak volit. Zůstat na akci, opít se s davem, splynout s ním a přečkat. Nebo prostě zmizet a s otázkou v hlavě „co já mam sakra s tohle bandou společnýho?“

Ten večer mi došlo, jak moc je tahle pseudo-komunita lidí podobná svému nepříteli - masel

Se svýma maskama vtipáčků, drsnáčků, pohodárů a pravejch pankáčů. Se svýma pravdama, čórkama, násilím, lži, bezohledností, cynismem a pokrytectvím. Tak jak hodně se všichni chcou vymanit společenské doktrínaci, tak se stejnou intenzitou propadají jakékoliv jiné. Zůstat pankáčem navždy, mi proto připadá jako naučit chodit pouze jednu z noh.

Jsem ale nekonečný optimista, a proto vyzývám všechny druhy k boji, aby pozvedli své zbraně. Čeká nás totiž mocný nepřítel, možná ten největší, vlastní EGO!

P.S.: Na posledním koncertě „Selfish“ se ztratila zpoza baru kožená bunda se 4 tisíci. Nečekám, že by se tenhle podělanej zlodějíček ukázal se svou kořistí a vrátil ji. Ale byl by to konečně čin síly na rozdíl od nebetyčné zbabělosti, kterou provedl. Ale budme realisty. Současná EPOCHA VELÍ BUD ZLODĚJ, ne opak.... Tak moc stejní

André Bhópál

FESTA DESPERATO: „Prvačků...“ mc

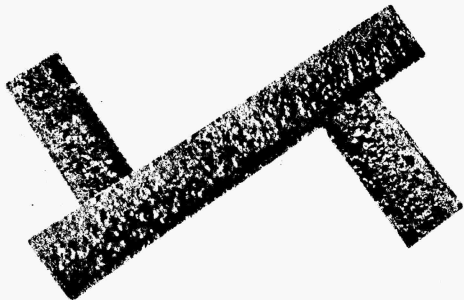
Mám jeden zlozyvek spojený a reprodukovánou hudou. Když si chceš něco pustit, vrazím nahrávku do přístroje, zapnu, ohlumlím... a jdu si do kuchyně udělat kávu. Teprve s kouřícím hrnkem potu usedám k pozornému poslechu. K debutní nahrávce brněnských divočáků se ovšem takto přistupovat prostě nedá - v momentě, kdy bych konečně klesnul do křesla a chystal se uskrdnout první asfaltový douček, dozrává by nejspíš z repráku kila písničky Degenerated, coveru od amerických REAGAN YOUTH, který tuhle bleskovku uzavírá. Čili nezbyvá než kávičku ožlet a nějak se s tím randálem popasovat nasucho. Nuže...

Pásek jede. Ticho, jen repráky ňumí v elektrické imitaci deště. Najednou tón - kytara se zvolna rozvábí. Do toho boci, zatím jen kopák a činelci, a spíš se držet zpátky. Potom se ale prohrábne akord čtyřlístek pokusí napodobit zubní vrtáčku v bezprostředním kontaktu s mou sklovinou, popatě už nervózní riff rozhoupe střední tempo, broťák tiskne jak žrnapel a zpěvák spustí: „*Žij naplno každý okamžik svého života / naplňuj své sny; protože smrt na nás čeká za každým rohem / a každá chvíle může být tou poslední! / Smrt si nevybírá. / Žij, ne jenom přežívat!!!*“ Parafraze na Wrethed. Bez pauzy stih na druhou píseň. Zbesilá palba šoků (bubeník je jednoznačně muzikantským tahounem téhle party - buň jak šilence, silové, ozlomkrk... a přesně!) rozbruska kytary, chlření krve: „... místo masku čip / místo žil provázce kabelů...“ V mížku je po všem... jenže to už nám po hrbete rajuje třetí bič. A v podobném duchu pokračuje kazeta až do konce. V bleskových hlukových zkratkách se tu chuchvalce bordele lámu do šlapavých pasáží méně pfečtohné tempa, vzápětí znovu vystřídány uvyštěnou orgií chaosu; kdo čeká zvolnění, ať zamíří jinam! Nevím jak vi, ale na mně tohle funguje. Pokud jde o texty: v hubě vokalisty sice znějí jako nějaký jihoitalský dialekt, přelousknete-li si však přílohu, zjistíte, že taky stojí za pozornost: „...*řízové brýle bezpečí na očích / už nevímám bezpráví / kamera na každém kroku / svvět na koberec / masová kultura v masovém krobu / regulace porodnosti smrdí totalitou / a všichni ňše došpát...*“ (Regulace prázdné hlavy). Působivost čtvrtého kousku na první straně („*Kde leží hranice pro tvoje protínání? / A pod kým jsi zapálil tenokrář?...*“) navíc umocňuje dokolažovaný úryvek projevu bolševického prokurátora Urválka, jenž koncem čtyřicátých a začátkem padesátých let minulého století poslal pod taktovkou Komunistické strany Československa na smrt nepřátele pracujícího lidu.

Dobrá, je čas na shrnutí. nezavščeným uším bude znit muzika z téhle kazety jako rachot rozbíjeného nádobí (historika z koncertu - F.D. valíli nedávno na Vrahu před AKURAT, po prvích tónech jejich vystoupení vytility ze sálu dvě vylékané dívky, popadly kabáty, nechaly si vrátit vstupné a rozhořčeně zamířily domů). Zvrhlíkům, co si v podobném randálu libují, ovšem nezbyvá, než jí vřele doporučit!

-cib-

P.S. Kazeta je přímo na obalu (mimochoodem solidně udělaném) označena jako „demo“. Mně tohle slůvko sugeruje jednu jedinou věc - a sice že jde o jakýsi polotovár, který teprve čeká na regulérní vydání na „hodnotnějším“ nosiči. Přiznám se, že tomu moc nerozumím - o tom, budu-li nebo nebudu brát nějaké dílo vážně, přece rozhoduje jeho OBSAH, a ne fakt, jestli vyšlo na kazetě, desce nebo cédéčku. Nebo je to ještě jinak?

Náboženství spravedlivých

Dovolím si povalit kříž s ukřižovaným. Ne proto, abych ho osvobodil, mrtvému tělu fyzická svoboda nepomůže, ale proto abych se mohl podívat do očí něčemu co činí několik metrů nad úroveň mých očí. Něčemu, čemu nemůžu odečítat reakce z výrazu obličeje a možná, že si nejsem ani jistý, že jsem správně zaslechl poslední slovo, které odletělo z jeho rtů. Musím sesadit mučedníka z jeho trůnu, jednak proto, abych tak uvolnil místo případnému dalšímu, jednak proto, že nemůžu nepochybnovat autenticitu jakéhokoliv trůnu, už z mé vlastní podstaty. Prostě nevěřím, dokud se nepřesvědčím.

Umučení věrozvěst, kterého hodlám pítvat se jmenuje vegetariánství. Jsem na pochybách jestli šířit jeho odkaz nebo naopak napomoci jeho zapomení.

Proč si myslím, že bych měl přispět k jeho věčné slávě.

Myslím si, že je OK nejíst zvířata z velkochovu. Podmínky, za kterých tyto zvířata žijí jsou každému zhruba známy. Možná, že ne se všemi svými nechutnými, zrůdnými, **koncentračními** podrobnostmi, ale v dostatečné míře, aby každý, kdo o nich slyšel, je mohl prohlásit za neospravedlnitelné. Tolik hrůzy, skoro bych řekl lidského zacházení, ale to co se ve velkochovech děje nemá s lidstvím nic společného, protože průmyslový proces výroby masa je termín, který obsahuje nejpádnejší argument proti sobě samému už v samotném svém znění, se nedá srovnat s ničím na Zemi. Další kapitola v konzumaci masa je průmyslový lov volně žijících živočichů. Ano ryby, přátelé. Taky nezeru vegetariáni, co jedí rybičky a kromě tohohle svého prohrěšku už nic - tedy jsou, alespoň z části vegetariáni - hovno, tohle nemá s vegetariánstvím nic společného. Neodsuzují, ale neplette si pojmy.

Kdo nejlí zvířata z důvodů náboženských, pseudonáboženských, z nechuť k masu jako takovému, nejružnějších iracionálních důvodů, které se nedají argumentovat, taky OK. Prostě nejím maso a tím to končí (v podstatě stejně akceptovatelný názor jako: nejím hovzí a telecí, nebo jenom hovzí, jenom telecí, nebo, třeba, nejím psy), názor, který respektuju.

Jednodušeji, vážím si vegetariána majícího úctu k životu zvířete. Ke tvoru, kterého nezkoumá, nezařazuje, ale jehož života si váží. Jsem vědecký, za každého člověka, který si nehraje na boha, nesoudí, nekategorizuje, **neocňuje**, to co sám nevytvořil.

Chvilu pro nadechnutí a několik argumentů mým potenciálním odpůrcům.

Nejsem vegetarián, **jsem maso**. Nejsem dokonale, nežiju doslovně tak, jak říkám, že je podle mě správné žít. Platím za svoje chyby, nedokonalosti. Komu? Sobě! Nemám komu jinému bych se zodpovídal a popravdě, nemyslím si, že by byl přísnější soudce. Mné trápí, že vím co bych chtěl a zároveň vím, že to nemůžu dodržet. Žiju úplně ideálně, do té doby než provedu přesně opačnou věc než hlásám. Pak za ni hořce platím a to mi nedovolí ji zopakovat.

Souhlasím s konzumací masa zvířat, které byly poraženy v „rovném“ střetu s člověkem. A to za dodržení rovnováhy - ani moc zvíře (která spase příliš trávy a sama se pak neuživí) ani moc lidí (kteří vybijí příliš moc zvíře a sami pak nemají co jíst), así vite co se snažím pojmenovat, aniž bych měl načetnou odbornou literaturu a ohromoval (manipuloval) pojmy, které je třeba hledat ve slovníku.

Iake souhlasím s konzumací masa zvířat, které byly vychovány jen proto aby z nich měli lidé užitek, a to až už z jejich masa, mléka, kůže, srsti atd. **Jestliže** se těmto zvířatům dostane důstojného zacházení a hlavně, jestliže tyto zvířata mají naši **úctu**. Dokud to budou kozy, krávy, prasata, husy ..., je všechno v pořádku. V momentě, kdy to začne být 15 l mléka denně, 150 Kg masa/ks ročně, 0,5 kg peří ... se dopouštíme nezměrného nelidské a sami před sebou přestáváme být humaní, kulturní, říkáme tomu jakkoliv. Dokud jsou v kurzu celé naší západní kultury pozitivní hodnoty, nepřestanu reptat proti pokrytectví tolerujícímu masové koncentrační tábory pro zvířata určená k uspokojování potřeb přemnoženého lidstva. V momentě, kdy většina prohlásí: je v pořádku, je naším zájmem, zabíjet, ničít, plundrovat, zotročovat všechno co se nám neubrání, tehdy se vzdávám slova i budoucnosti.

Co mi brání líbat křucifix vegetariánství

Jediná, jedna, jednoduchá otázka, na kterou nemám odpověď. Co mám jíst? Mám jíst, můžu jíst vajíčka?, jogurty?, máslo? - NE! Jak můžu nejíst kuřata pěstované ve velkochovech a zároveň jíst vajíčka nosnic pěstovaných na tom samém místě. OK, nejím tedy nic co pochází od zvířat pěstovaných ve velkochovech. Taky nemosím kožené občešeni, boty atd. Už ale nejsem vegetarián, jsem VEGANI. Vegetariáni všech zemí, podvedli nás!

Ted jsem vegan, jim ovoce a zeleninu. Nepřemýšlím o tom jestli můžou být všichni vegani, jestli každému stačí, nebo třeba jen vyhovuje politicky „korektní“ rostlinná strava. Ale najednou mě napadá, jakým způsobem se pěstuje veganská kukuřice, pšenice, sója, špenát... není to na polích hnojených průmyslovými hnojivy, obhospodařovaných zemědělskou technikou jako kombajny, traktory, kultivátory ... (odborníci doplň), nepoužívá se náhodou stejných metod u zeleniny jako u zvířat, živých tvorů? Vlastně, živých, rostlin nejsou žive? Co si mám myslet, když jsem se dozvěděl, že rostlina pozná, kdo ji zalívá? Mám, jako člověk, právo rozhodovat o tom, jak je uspořádan žebříček poddanosti v přírodě? Jsem páncem tvorstva? Jeho absolutním diktátorem?

Nehrajme sloha, na kterou nemáme. Nedohlížíme konce svých slov, když rozlišujeme co je ještě dostatečně živé (zvířata) a co už ne (rostliny), abychom na jednom mohli demonstrovat své humanistické sklony a druhého se najíst, protože máme hlad.

Já nevím

Nemám recept, neznám řešení, i když dělá kroky správným směrem jsou samozřejmě možné. Každý se může rozhodnout provozovat soběstačné hospodářství, které ho uživi. Ale na celé Zemi není dost místa, ani příhodných podmínek pro tuto činnost. Nemluvě o tom, že ne všichni jsou toho schopni, atd. Nebudu si ani představovat ekologický, soběstačný, vzájemný, spravedlivý systém, který nedokážu nazvat jinak než ekomunizmus. Já vím, že je zbytečné brečet nad rozlitym mlékem, ale nepřipadá mi zbytečné ukazovat na nahého krále. Ještě pořad ne.

Mám návrh. Shodte ze sebe falešnou masku zbytečného vegetariánství zdůvodňovaného nesouhlasem s podmínkami, za kterých se zvířata chovají ve velkochovech. Seberte síly a vrhněte se do prosazování a podporování zemědělců, kteří mají úctu ke zvířatům, která chovají. Anebo přiznejte, že absolutní pravda není. Přiznejte že není černá ani bílá. Jedněte s rozvahou a svoje argumenty podpořte trpělivostí v jejich opakování a stálostí jejich neměnností. V podstatě - lidé mají jen to co chtějí, to po čem nikdo netouží se nevyrábí - neprodává - nekupuje - nevyhazuje. Nehledám chyby druhých, protože vím že je mají, to stačí. Ale musím se ozvat, když slyším lidský hlas kázající o bezchybnosti.

Vasil

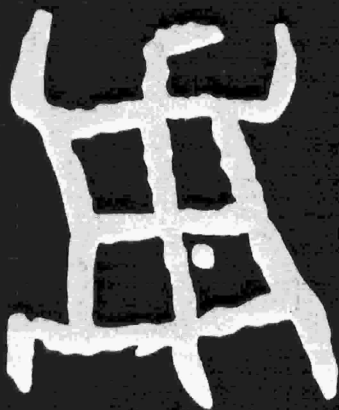
Pozn. red.: Tenhle článek mi Vasil podstrlel už před asi dvěma lety a já ho někde v počítači zabudoval, a nasekl jsem jej až teď, čímž se autorovi vmbouvám a otevírají jej v publikum a snad stále čerpatívím znění!

Kdykoliv se sejdu dva v jeho jménu, on bude přítomen

Psát pro život. Žít život. Dýchat svobodně. Žít sny...sedím v sauně a slevičím, různé chlupatí chlapi jsou ukecanější než ženské. A ty věci, které vypouštějí z tlam, jsou tak stupidní, ach, jak stupidní. Pak ale někdo mezi nimi mluví o zajímavé knížce - Čtyři dohody od Miguela Ruiz - kterou četl a já doposud soustřeďuji se spíše na rytmus svého dechu, vejrám do šera a zkoumám očima, kdo je tento muž. Poznávám jej, zvědavá duše má pokoj a devadesát osmi stupni Celsia se nese „nic si osobně nemáme zabírat“. Zvednu se, šourek mi klepe o nohy, otvírám dveře, abych se mohl venku ponořit do studeného bazénu. Pak ležím na lavičce, koukám na nízká oblaka, nohy opřeny o zeď, je mi dobře a přemýšlím o večeru.

Dnes by měl hrát finští Selfish, zubersko-rožnovská Innoxia Corpora a Festa Desperato zpoza brněnských humen. Přicházím tak v osm, neboť jsem dnes v bare (tož možná bych mohl ajť do toho Millionaire) a dávám si jednoho lahvového krasavce. Krásnej je a po té sauně mi chutná ještě líp... Pódium je vymetené a akorát na něm straší můj hučis s kettenrem a Ctibova kytara. Půjčuju si Ondrovy klíče a hučisovi dám zaracha. Dobře do desáté hodiny se nic neděje, což mi přijde jako docela voprůúú, uvážime-li jak je to s rostoucí výstavbou rodinných domků a lidma bydlicíma v nich. No, ale nakonec se tam nějak ten apec naštrachá, Festa se nachystá a...? Mikrofonu se ujímá Ctib a s přehledem učitelé z rukávu vysype pár instrukcí a informaci týkajících se dalšího Vražední každého jednotlivého návštěvníka. Pro mě bezesporu vrchol večera. Krátce, úderně, přesně a hlavně k věci. Sklizi potlesk a Festa roztáčí svá soukoll. Silně rozladění, drtí svůj sypec a lídí paří jako zbesílí. Hučí to jak v šileném úle, Kokavec občas z pódia, většinou ysak zpod něj grčí a je to peklo. Texty jedou sálem a zakotvuji u baru. Pak ještě ale totálně rozdrčeněj Reagan úd a šmítec. Ksichy se otáčejí od pódia a soustřeďují svou pozornost k baru takže vršky syčí, prachy šustí a panáky se klopi. Někdo poznamenává, že takovou hnusnou kořalku dlouho nepil (a to byla před námi ještě jiná flaska, která fakt moc dobrá nebyla), načť ho posílám do fiti a věnuji se spolu s Ladou případným zájemcům o cokoliv tekutého.

Muže dále se na stejdzu roztáhnou Innoxia a já jsem v očekávání. (na ultrazvuk zeru a co se říká, nevímimám) Lidí asi taky, protože sál je celkem solidně napěchován. Rozehrávají se coverem od Black Sabbath a já zatnu, jak je to rozladěný a fěk bych ne moc šťastně zvoleněj cover. No, ale proti gustu.... Takže to rozjedou intrem a pak už sviští jeden válec za druhým. Jaké to je? Hmm. Rozhodně je třeba fíct, že ten kdo byl zavilým vyznavačem zuberského hardcorepunku už musí přehodnotit, že Innoxáci značně změnili styl. Můžeme sečíst spoustu příčin, jakože přibrali Prudeze jenž přebral roli frontmana, opustili Britice, zestárlí, poslouchají a inspiraci hledají v něčem jiném a íix dalších věcí. Kam se ten styl posunul? No, podle mého je to více rozmělněné oproti dřívějšíku; kdy mi písne připadaly sevítenější a údernější. Jakoby se stále ještě

nevykristalizovalo to, kam směřují. Takže něco zní jako Fixtures (hlavně Radeziv huú-huú-zpěv), něco jako UK Subs, vobčas ten Radišuv metalék, do toho zase ty deáčka (které má v krvi jediné Ivan-hoc). Prostě nevím, čas prověří. Každopádně si můžete udeřat obrázek sami na některém z jejich přístích koncertů, nebo z nahrávky, kterou uzavíjí nahrát někdy v průběhu roku. Celkově si myslím, že to nebylo až tak špatně, jen to nepředčilo má očekávání. Určitě však lepší než ta agonie ještě s Britsem loni ve Vsetíně před Phantom Limbs.

Opět slus a na pódium se štelují Pini. Mezitím dochází pivo a Járek Párek je vyslán na petrol station pro dalších sto piv, které určitě vytrhnou trny z paty. Selfish jsem slyšel poprvé před dávnými lety z takové té černé kazety, co tady vydal Valach a byl to pěkný humus. No ale pak jsem je viděl na živo v Hammellině při turné Telefon a Zabloudil a jejich metalo-hardrock mě dostal na celé cáře. Nevím jak jsou na tom personálně, myslím že z černé kazety tam zůstal jen ten Otto Bicconen, ale od toho finského koncertu se to mnoho nelišilo. Prostě hardrockové a crustové kořeny se někde pod zemí potkaly, proplety se a vyrostl z toho ten Selfish. Dobře, ale trenky mi zůstaly čisté (díval jsem se).

A pak už pivo došlo a Startky nemaj, za chvíli se tu zavírá, jsem ještě pokecal s vydavateli zinu Just D.I.Y., utratil dvacet kaček u Kokavce a ztratil jsem se v mokřem ránu. Bylo skoro půl třetí.

Franta Betel

(post scriptum: neberte ten název příliš křesťanský, i když je to skoro doslova z bible.)

sebeVrahZda

O vyvratitelnosti světa - Václav Bělehrádký

Po roce 1989 se mnoho slov euroamerické demokratické tradice ocitlo na seznamu slov podezřelých, levičáckých: první mezi všemi sociální rovnost, ale i solidarita, sociální kritika, imperialismus nebo třídní boj - sama ústava nám dnes zakazuje označit tím jednoduchým příslivkem boj mezi kořisticnými privatizátory a jejich zaměstnanci. Mezi slovy zastaralými se ocitl i výraz angažovaná kultura. Chci tu ten výraz hájit - bez angažované kultury se z demokracie stává pouhá technologie voleb, kde množství získaných hlasů je přímo úměrné objemu investice do mediálního trhu. Putin a Bush se spolu domluví snadno, podobně jako manažeré bank či nadnárodních koncernů, všichni přece uznávají jedinou logiku státního zájmu a ekonomického růstu. Je jednou z největších tragédií postbipolárního světa, že diademi, tedy angažovaní intelektuálové ze zemí postkomunistických, se nedokážou domluvit se svými protějšky ze Západu: jedny přilíhli nezajímavá zkušenost s totalitarismem a druhým nic nefikal bo proti lainskoamerickým diktaturám či varovné dokumenty amerických umělců o bídném stavu demokracie v jejich zemi. I proto naději na demokratizaci světa vystrídala v polovině 90. let "rychlá integrace postkomunistických zemí do existujících mocenských struktur" a následná planetární neonormalizace, která je jádrem ekonomické globalizace.

Co je angažovaná kultura? To slovo se týká vztahu společnosti ke svému kritickému obrazu. "Umění musí být pro lidi, musí sloužit rozvoji společnosti" - Nkali funkcionáři komunistické moci a v sakách z lepších látek říkali totéž funkcionáři moci současné. Pár poučných útržků z monologu jednoho českého podnikatele o českém filmu z Mareškovy dokumentu Hry prachu: "Já jsem podnikatel. Vim, co je koruna. Jestliže... se tedy vyhazují naše peníze... na vaše lemplovské filmy, který jsou jenom pro vás, určený vám... jako taková onanie... a pánové umělci... si točí pro sebe. Většina českých filmů... to je zoufalý... není možné si dělat umění pro umění." Přes všechny odpor, který v nás vzbuzují podobné řeči cenzorů či sponzorů, jde o reálný problém. Kultura, umění a vše, co nazýváme humanitas - humanitní obzvy, musí být opravdu "pro lidi", musí sloužit společnosti. To znamená nabýt lidem polemičké obraz o nich samých - když mu lidé porozumí jako svému obrazu, změní se. To je podstata moderní společnosti: změní tu není výsledkem vnějších tlaků, ale otázek, které vyvolávají uvnitř obce její polemičké obrazy. Přivlastek polemičké odkazuje na slovo polemos, boj - v tom smyslu si také musíme vyložit slavnou větu Jana Patočky, že v dějinách nejde o to, čím lze otřást, ale o otevřenost vůči tomu otřásajícímu. Otřásající jsou polemičké obrazy obce, které vyvolávají odpor, spory, polemičky. Angažovaná kultura je tento polemos, který dělá z moderní společnosti společnost otevřenou: otevřená společnost je sjednocena otřesy, které v ní vyvolaly její polemičké obrazy.

Umění 20. století se potácelo mezi lacinou političností, která přejímá sebozbrak Moci a propaguje jej, a lacinou nepolitičností, která nechce mít nic společného s časem a místem našich životů, a vytváří tak věčné modly, jejichž soustavou čas věštinou ryhle "znicilivši a semele do netečnosti", jak napsal výtvarník Jiří David v úvaze ke své výstavě v galerii Brno (47% Sexy Brno, prosinec 2003-únor 2004). Sebastian Haffner, velký německý historik a novinář, popsal ve svém Příběhu jednoho Němce odpor, který v něm dila "o nadčasových hodnotách" vyvolávala v čase nacismus: "Copak nevidíš... řvala na čtenáře taková dila - 'jak jsme nadčasová... nevidíš, že my nic nevidíme?' Nepolitické umění 'nadčasových hodnot' na nás vždy takto řve, i když někdy septem. Práva - a nevyhnutelná - političnost umění je v tom, že definuje své místo a svůj čas přesně, důsledně se lokalizuje a temporalizuje, a tak se vymyká ze sítě nadčasových univerzálních objektivních Pojmů a Obrazů, do níž Moc polapila zkušenost a paměť lidí. Neonové srdce Jiřího Davida nad Pražským hradem vtaňuje 'sjídl českých králů' do sítě postkomunistických bordelů, které se rozprostírá v tomto evropském čase a v tomto evropském místě od hranic až k srdci 'země české'. Mnohokrát v naší minulosti nebyl ostatně rozdíl mezi hodinovým hotelem a královským sídlem velký - Habsburkové to sem tam přenocovali, z jeho oken shlížel na Prahu zpod své lantánové patky Hitler a později na ni odtažený píplíček mžoural 'naš Klemens'. Vlnití objektivních nadčasových pojmů jsou hodinové

hotely a sídla králů na opasných koncích, ale v našem společném prožívání čase se sblížili. Davidovy fotografie Busha, Kofi Annana, Havla, Schrödera a uplakanými očima nám připomínají monumentální zneužití věčných a univerzálních emocí mocenským systémem globálního kapitalismu k dosažení svých aktuálních a partikulárních cílů: obrazy šťastné nakupujícího masa, usmávající se modelky, obraz soumraku nad Tichým oceánem na krabicích s pracím-práskem - "televizní reklama dodává především emoce" (www.uvd.cz). A pak největší fabrika emocí - válka: prezident Bush s pečeným (gamovným?) krocenem na talíři mezi vojáky, americký voják - osobnost roku.

Jeden z největších filosofů 20. století, Theodor W. Adorno, napsal ve svých Minima moralia: "Krutost vyvolává tím menší odpor ve čtenářích, čím více je obětí jiná než oni, je černá, špinavá, dago, mohamedán... Držitelé Moci vnímají jako člověka jen svůj vlastní obraz, místo aby vnímali jako lidské to, co je odlišné." Informace a obrazy obhajují v labyrintu takových "nepodobností" ztrácejí na ilze; zlepšují situaci všech jen ve společnostech, v nichž obrazy utrpení některých jsou vnímány jako kritické obrazy celé obce. V roce 1932 dostal Pulitzerovu cenu za reportáže ze Sovětského svazu novinář amerického deníku New York Times Walter Duranty. Byly to reportáže ve stylu Julia Fučíka o plnění pětiletých plánů. O rok později Duranty popletl hladomor na Ukrajině, který byl jedním z extrémů 20. století: v letech 1932-1933 při něm v důsledku totální revkvice úrody, nařízené Stalinem v rámci "rozkučalačování" Ukrajiny, umřelo 25 000 lidí denně - téměř čtyřikrát více než v mlýnu na maso u Verdunu v 1. světové válce. Ukrajinská města byla uzavřena, aby se informace o dětech s nafouklými břichy nešířily a dělníci nebyli svědmi takovými otrávenými obrazy k solidaritě s trpícími rolníky. Z přímých svědectví víme, že umírající děti strašně křičely a matky utíkaly z domu, aby je nešly. Více než pět milionů Ukrajinců zemřelo hlady za nepřehlednou plentou slova "kulaci". Durantovy reportáže jsou otráveným příkladem "laciné političnosti" intelektuálů, který přejímá sebozbrak Moci a slouží mu. Křesťanskí bílí muži jednali v minulosti ještě krutěji než boševičtí komisaři na Ukrajině: ve třech vlnách sucha, hladomoru a epidemii mezi lety 1876-1891 zahynulo v koloniích přes třicet milionů lidí. Přiležitosti s nelitostnou dravostí využila evropská impéria, aby vyvlastnila komunnální pozemky a zmocnila se nových zemědělských a dřevních zdrojů. "To, co z hlediska západních metropolí mohlo být považováno za poslední záblesk století imperiální slávy, se v očích afrických a asijských mas prezentovalo jako truchlivá záře nesmírně pohněvané hranice." (Americký historik Mike Davis, www.vulgo.org) Nositel Nobelovy ceny za ekonomii Amartya Sen ukázal, že hladomory nejsou důsledkem nedostatku potravin, ale nedostatku otevřenosti společnosti vůči svému otevřenému obrazu. Ani nejstrašnější hladomory se nikdy nevstýkaly více než jedné desetině obyvatel, všichni by mohli být zachráněni spravedlivější distribucí potravin, neměli ale právo na jídlo. Obrazy jejich utrpení neotřásly celou společnost, hladovějící se totiž nepodobali nasyceným. Hladomory se proto vyskytovaly jen v evropských koloniích a v diktaturách, ne v demokraciích, kde otevřené obrazy hladovějících angažují celou obec a vlády jsou nuceny přezkoušet právo na jídlo. Poslední velký hladomor byl například v Indii v roce 1943, asi tři milióny obětí, po odchodu Britů v roce 1947 se zde pak střídaly doby většího či menšího nedostatku, ale hladomory už nebyly. V Číně naopak zemřelo hladem v letech 1958-1961 nejméně 23 milionů lidí, v Severní Koreji jsou doloženy hladomory ještě nedávno. Dnes je na Zemi přebytek potravin, ministersvá zdravotnictví Prvního světa bojují s obezitou obyvatelstva, ale velké procento pozemšťanů umírá; umírají z nedostatku práva na jídlo, ne z nedostatku jídla.

V televizi vidíme často záběry přetřesených kocábek, na nichž se snaží dostat na italský břeh uprchlíci z Třetího světa. Umírají po protiskácích, bosovně v pozadí a mobilem v ruce poruší nabázejí je do vody, když se na obzoru objeví policie. Hřbitov na ostrově Lampedusa je přeplněn mrtvolami utopených, na jejich hrobcích kříže s čísly 001, 002, 003... Jsme dost otevření, abychom trosčnický z kocábek vyplouvajících z ~~Arby~~ vnímali jako polemičké obraz nás samých? Historik Dušan Třeštík napsal, že Římané omezovali lidskou společnost ve smyslu "lidu spojeného společnými zákony a pojmy" (populus) prakticky jen na svou okumenu, ostatní byli pouhá gens, lidské plemě, na něž se slova

jako právo či spravedlnost nevztahují. Každé Impérium se buduje na rozdílu extra pomerium a intra pomerium, za zdi Ríma a uvnitř zdi Ríma. Většina lidstva se tak ocitá jako pouhá gens, lidské písmo, za zdi Ríma. Máme například evropský Den paměti, v němž si připomínáme holocaust, milionovou vraždu na Židy, ale neadministrativně-průmyslovým komplexem především němečtí, nebyli pouze lidové písmo, byli dokonale integrováni a měli vynikající podíl na evropské kultuře, a to je důvod, proč se ten zločin stal symbolem absolutního zla - odehrál se totiž uvnitř zdi impéria, byl to zločin na nám podobných lidech. Nemá ale žádný Den paměti obětí evropského kolonialismu, který by nám připomínal holocaust nám nepodobných v Africe, Asii či v obou Amerikách, který stále pokračuje, i když v sametovější podobě. Před očima lhotejně výtahy probíhají dnes například krajiny mory - betonová lobby prosazuje další a další velké stavby za co nejméní kontroly veřejnosti. "Vyložit občanská sdružení ze správních řízení při rozhodování o velkých stavbách, prohlásit vodní cesty za veřejné prospěšné stavby, na něž se nevztahuje zákon o ochraně přírody... zamezi občanům v přístupu k informacím o geneticky modifikovaných potravinách... to jsou návrhy... jeř podali poslanci ČSSD a ODS" - píše Tomáš Fetecký v Reflexu (6. 4. 2003). Odpor k účasti veřejnosti na kolektivním rozhodování sjednocuje naše tři největší politické strany a ekonomické elity v jeden celek - říkáme my česká provinční technostuktura. A veřejnost, znechtivělá pod přívalem bavičského žvástu, se poslušně nechává vyložit z politiky.

Modernost je víra, která se vyznává na dvoji způsob. První je apologetický: ten ztotožňuje Modernost s průmyslovou společností a považuje ji za náboženství, k jehož vyznávání je třeba dovést veškeré lidstvo, ve všech koutech Země nastartovat ekonomický růst a jeho nepřátelé zničit. Joe Lieberman, demokratický kandidát na prezidenta, prohlásil o americké okupaci Iráku: "Toto je bitva proti Al Qaedu, Saddamovi, všem nepřátelům svobody a modernosti, kteří by chtěli proměnit 21. století v globální náboženskou válku." Modernost v tomto pojetí ale sama není než globální náboženská válkou proti starému světu, světu před zjevenou pravdou ekonomického růstu. Vyznávána na apologetický způsob modernost není než jedním z fundamentalismů, které proměnily 20. století ve "století extrémů". Jeho nejrozhodnější vyznavači jsou dnes bývalí nepřátelé modernosti - konzervativci, kteří pod jménem necons (neokonzervativci) staví Chrám Globálního Ekonomického Růstu na Zemi. Nejoblíbenějším textem této sekty, k níž mnohá Evropana konvertovalo je pryč=Thukydidova Historie peloponéských válek, čti jsem nedávno ve Weekly Standard. "Kdo má takovou moc, jako máme my," píše se tam, "musí nalézt legitimní příležitosti k jejímu použití..." Thukydidem zaznamenaný dialog Ateňanů a obyvatel ostrova Mélos bychom si měli přečíst i my, více či méně ochotní příslušovači Impéria USA.

Ateňané: Přišli jsme, protože pečujeme o prospěch našeho státu, a nyní vám dokážeme, že jsme přišli i pro záchranu vašeho města, protože chceme nad vámi vládnout a současně vás zachránit, to je jak váš, tak náš prospěch.

Mešiti: A jak by nám mohlo být na prospěch stát se otroky? Apologetické vyznávání modernosti vždy připisuje nějaké historické velmoci (Sovětskému svazu, Číně či USA) výsadní právo být jejím Legitimmim Uskutečňovatelem v Dějinách.

Druhý způsob vyznávání modernosti nazýváme banálně kraický. Slovem kritika jsme označili schopnost moderní společnosti měnit se zevnitř, v reakci na ofensivní obrazy sebe sama, které produkuje angažovaná kultura. Vít Klusák a Filip Remunda, studenti pražské FAMU, si u renovované reklamní agentury objednali kampaň na slavnostní otevření fiktivního hypermarketu ČESKÝ SEN. Poslední májový den několik tisíc koupěčivých spoločanců přijíždí na zelenou louku a zde se namísto s nákupním centrem setkává s obří filmovou kulisou, která představuje průčelí snového hypermarketu. Tento příklad dokumentu ukazuje, co je polemičky obraz obce a angažovaná kultura: Přijímáme za svůj tento obraz manipulovaných mas snících sen o nejlevnějším supermarketu v Česku, obraz konzumentů naváděných na cíl reklamou ze satelitní TV a mobilních telefonů, obraz skákavých optiček zavřených na

gumičce bavičů všeho druhu? Jsme dostatečně otevření vůči ofensivním obrazům nás samých? Připomeňme si velké kritické obrazy moderní doby: byrokracie vítězí nad každou zkušeností, motiv zisku nad každou etikou, zřetla pospolitosti nás znelidšuje, odcizujeme se sami sobě, masy pohltí jednotlivce, podvědomí si podrobí naše vědomí, nerovnost a sociální bezpráví vyprazdňují demokracii, ošklivost masové výroby škrtá dědičtí evropského umění. Tyto kritické obrazy vyvolaly změny, které mají svůj stálý směr, říkáme my demokratický univerzalizmus: člověk v periférie, jiný, chudý, černý, je vtažen do jednoho společného světa, střed a periférie se míchají, posvátné jazyky se vulgarizují, informace a poznání se šíří - vzniká jeden společný svět a jedna globální obec. Polemičky obraz obce (a sebe sama) je jednou z radikálních společenských potřeb. Bez ofensivního obrazu o sobě samé by rozporná a nepřehledná moderní společnost nemohla přežít. Nazýváme tuto radikální potřebu potřebou efektivního veřejného prostoru, v němž se polemičky obraz společnosti nejen formuje, ale vyvolává reakci, je účinný, protože lidé nejsou lhotejní ke svému polemičkému obrazu. Komunismus nebyl uzbrojen americkým Supermanem a Demokratorem; zahynul na neschopnost měnit se v reakci na polemičky obraz o sobě samém, a to v důsledku zničení efektivního veřejného prostoru. To ofensivní v každém kritickém obrazu - ať už jednotlivce nebo celé společnosti - je to, že musíme připustit, že někdo jiný nás zná lépe, než my známe sami sebe. Ke kritice ale patří i katarse - polemičky obraz osvobozuje. Jedním z důvodů, proč se demokracii v Česku příliš nedáří, je deficit veřejného prostoru, nedostatek otevřenosti vůči polemičkým obrazům společnosti; český veřejný prostor je kolonizován zahraničními i domácími velkovyrobci bavičského žvástu.

Společnost 20. století je výtvořen třetí ofensivními polemičkými obrazy sebe samé, tři velkých kritik - kritiky falešného vědomí, která odhaluje ofensivní proces odcizení člověka ve světě, jež sám vytvořil, ale není schopen porozumět mu jako svému výtvoři; kritiky rádu, která odhaluje ofensivnou sociální nerovnost a vidí v ní hlavní překážku rozvoje demokracie; kritiky estetické, která odhaluje ofensivnou ošklivost standardizované výroby pro masovou spotřebu. Rada změn vynucených kritikou řadou je klasickým dědičtím demokracie. Patří sem moderní sociální stát, solidární občanská společnost, svoboda pojatá nejen jako svoboda od, ale také svoboda k - nejen nemusím, ale také mohu. V reakci na kritiku estetickou se svět vytvořeným uměním míchá se světem každodennosti, předměty každodenního užívání se přibližují uměleckým dílům - umění se vulgarizuje, posvátný svět krásy postupuje každodenní koloběh výroby a spotřeby. Kritika falešného vědomí je kritikou nejzávažnější. Nejdůležitějším rysem moderní průmyslové společnosti je odcizení v tom smyslu, že člověk nezná zákony světa, který vytvořil, a proto zotročuje sám sebe svými výrobky. Tak jako předmoderní člověk nepoznával v božích své představy, nepoznával moderní člověk ve světě zboží "své bytostné síly, které se transformovaly v předměty a svět, který... je zotročuje" (Marx). Tato kritika má mnoho podob od Feuerbacha, Marxe přes Nietzscheho, Freuda a existencialismus až po kritiku kulturního průmyslu, kritiku instrumentalního rozumu, který objevuje stále racionálnější prostředky k dosahování cílů stále méně racionálních.

Pro přežití moderní společnosti v 21. století bude rozhodující její otevřenost vůči ofensivní velké kritice modernosti - kritice zelené. Zde ale jako by moderní společnost narazila na mez, kterou nedokáže překročit. Nedokáže se změnit v reakci na polemičky obraz sebe sama, který zelená kritika vytvořila. Můžeme tu mez zachytit takto: To ofensivní v zelené kritice společnosti není kritika toho či onoho cíle naší postindustriální společnosti růstu Růstu, ale kritika redukce smyslu na pouhé lidské cíle, ať jakkoli velké. Porozumět zelené kritice společnosti vyžaduje obrat od cílů ke smyslu - je třeba myslat cíle z smyslu, ne smysl z cílů. Ale když se díváme za cíle společnosti globálního kapitalismu, vidíme jen prázdno. Prvním krokem angažované kultury je dnes - neuhout před tím prázdňem, neutíkat od něj k "českému snu o nejlevnějším supermarketu" nebo k utěšivé víře v další ekonomický růst jako cíli, k němuž je člověk povolán bohem,

jak věří prezident Bush. Nedávná světová konference o klimatických změnách v Miláně vyjasnila dvě věci. Zaprvé, klimatické změny jsou v běhu a jsou způsobené člověkem; zadruhé náklady na nápravu škod způsobených těmi změnami jsou mnohem větší, než by byly ekonomické náklady na snížení emisí, které je způsobují. To ofézně ale není kyselý pach industriálních dešťů, chemická válka globálního kapitálu proti našim městům a extrémní klimatické jevy; ofézně je uzavřenost společnosti růstu Růstu, střežená americkou vojenskou hegemonií, vůči rozdílu mezi cílem a smyslem. Ten rozdíl všichni nějak zakoušíme, ale je těžké říci, v čem spočívá. Ukazuje se náhle, třeba v revoltě některých proti všeobecnému pokrytectví politických stran, proti demokracii, v níž se ale nic nerozhoduje demokraticky, proti "českému snu" a proti sponzorované "nepolitické kultuře padčásových hodnot", která vytlačuje z veřejného prostoru kulturu angažovanou.

Ještě nikdy v dějinách se tolik lidí nedívalo na svět z tolika různých hledisek a ještě nikdy k nám nedoléhá jejich hlas tak zřetelně a srozumitelně; ještě nikdy jsme neslyšeli hlasy z tolika periférií a neviděli pod tolik pokliček. Ještě nikdy jsme nežili v tak průhledném světě: Satelity neslyšně krouží nad naší planetou, vidíme, co se děje ve všech jejích koutech, a vidíme ji v celku. Ještě nikdy ale lidé nebyli tak lhostejní k obrazům svědčícím o vyvrátenosti jejich světa. Apologetičtí vyznavači Modernosti redukcují smysl na velký cíl, jako je "světová socialistická revoluce" nebo "světová demokracie pod americkou hegemonií" - Jen sovětský člověk to dokáže! Jen my Američané si můžeme klást tak velké cíle! Kritičtí vyznavači modernosti v postindustriální společnosti globálního kapitalismu naopak probouzejí v lidech nejružnějšími způsoby - často mystifikacemi a ironickými replikami každodenního koloběhu výroby a spotřeby - vědomí rozdílu mezi "velkými cíli" a smyslem. Vznikem impéria USA, založeného na nauce sekty "neocoonů", apologetický způsob vyznávání Modernosti převládá a stal se totalitarismem nového tisíciletí. Terorista jako nepřítel Impéria růstu je jen zkušební panák, na něm se Moc cvičí k úderu na pravého nepřítelce - na angažovanou kulturu a její polemické obrazy obce, na kritické vyznavače modernosti. Na jejich definitivní vyhánění ze společnosti nás připravuje současná vlna omezování svobod v zájmu globální bezpečnosti.

Antonín Střížek: Ecce homin, prosinec 2003.

Neznámím děst

Máš problém
Mám problém,
Je zakořeněný a musíš ho vyrvat, sám.
Růžovočerná clona na tvém mozku, které se říká
ovlivňování,
Jsi pohlcen, jsi v závoji, je o tebe postaráno.
Ale copak se to stalo s clonou, mění barvy, proč kurva
mění tvar, mění tebe,
Jsi v pavoučí síti.
Ještě ti dostane, až už jsi pod pavoukem vybavíš
cokoliv,
možná to tak bude lepší,
A ještě přijde děst, co dokáže smýt pavučinu,
budu první, kdo ti přijde pográtulovat a řvát,
nenávídím děst!

Prázdno

Nad touhle nudou
těžko si přiznávám.
Nad slepou virou
bíbě se usmívám.
Nevidím akci
chlást ji asi rozebral,
nevadí chlapi
pospěšme zas o hlt dál.
A tak to chodí
ruce v pluce zvané,
podříd se podříd
v světlo v sobě změně.

Lukáš

TŘETÍ SVĚTOVÁ

No marná slova, dnes budeme loupit. Koneckonců, v jednom z čísel Vrahůdy už se nějaký obrázek z časopisu WORLD WAR 3 ILLUSTRATED, ze kterého pochází i komix na následujících stránkách, objevil. A že je z čeho krást!

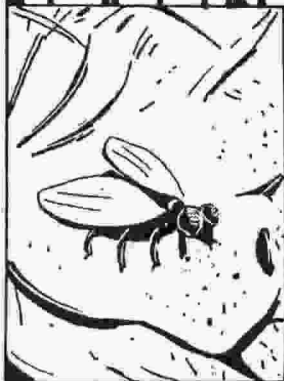
...Fenomén tohoto listu spočívá v tom, že ilustrovaný, komixový časopis je časopisem pro dospělé, a to ne pro ty dětské týpky, kteří usídlují na magazínech pro pány, kde fáro a kozy jsou základem obsahu. Punková koláž tu stojí výtlačně vedle grafického majstrštyku, „nikiforovský“ antipolicejní komix vedle subtilní historie o hledání absolutna. Osobitá, neobvyklá poetika tohoto politického, kritického vůči skutečnosti, uměleckého časopisu dokazuje, že ne všichni umělci se soustřeďují na analyzování vlastní neopakovatelné osobnosti... Umělci z „WW31“ se dívají okolo sebe...“

Pár slov o autorovi:

Peter Kuper se narodil r. 1958 v Milburn, ve státě New Jersey. V r. 1979 spoluzaložil Kuper komixový magazín „WORLD WAR 3 ILLUSTRATED“. V současnosti je jeho spoluvydavatelem. Je autorem spousty knižních ilustrací i obálek, jeho kresby se často objevují v The New York Times a jiných denících a magazínech. Jeho komixy se často objevují v časopise Heavy Metal, a také byly vydány ve dvou abech: „New York, New York“ a „It's a only a mather of life and death“

(připsal a z Mař Parjádka 6/93 přeložil -cib-)

TWENTY-FOUR HOURS

© KUPER 86

